

Crida a la Solidaritat: deu anys de reivindicació permanent

Per les seves accions els coneixereu

La Crida a la Solidaritat en Defensa de la Llengua, la Cultura i la Nació Catalanes ha arribat al seu desè aniversari. Un moviment cívico-popular, implantat arreu dels Països Catalans, que ha tingut una evolució desigual i complicada, entre simpaties i odis.

L'acte del Camp Nou decideix una plataforma cívica estable.

ARXIU

Si alguna cosa pot caracteritzar aquest moviment que s'ha mogut durant deu anys entre l'agitació i la voluntat de politització, són les seves accions. Mitjançant l'espectacularitat, la Crida ha intentat sempre augmentar la sensibilitat nacional d'aquest país. Incòmoda i incansable, la Crida fa deu anys.

1981: NAIXEMENT AL CAMP NOU

El dia 24 de juny es reuneixen 80.000 persones al Camp Nou seguint la convocatòria de la Crida amb l'eslògan "Som una nació". Era la primera demostració pública de força d'un moviment que havia nascut com a resposta a un manifest publicat per *Diario 16* on 2.300 *intel.lectuals* denunciaven el perill que corria la llengua castellana a Catalunya. El pare de la idea fou un regidor de Nacionalistes d'Esquerra de Vic que en llegir el manifest trucà al local del CIE-

MEN incitant a organitzar una resposta. Després vingueren les primeres reunions d'*intel.lectuals*, les adhesions de 1.300 entitats i de 150.000 signatures i el primer acte al Paraninf de la Universitat. L'acte a l'estadi del Barça provocà que tots els partits (CDC, PSC, PSUC i Entesa), fins llavors distants, intentessin introduir-se a la Crida, que des d'aquell moment es plantejà convertir-se en una plataforma cívica estable.

1982: LOAPA I INUNDACIONS

El dia 14 de març 350.000 persones es manifesten a Barcelona contra la LOAPA. Aquesta convocatòria provoca el primer enfrontament entre CiU i la Crida per la divergència a l'hora de decidir un eslògan. Convergència proposà "No a la Loapa, som una nació", mentre que la Crida volia "No a l'harmonització, autodeterminació". La Crida accepta per no trencar la unitat, però en la manifestació

hi ha dos blocs diferenciats i l'esquerda comença a ser evident.

La tardor del mateix any hi ha les grans inundacions al País Valencià. La Crida, en col.laboració amb Acció Cultural del País Valencià, organitza la seva primera intervenció al sud de la Sènia recollint aliments i enviant quinze autobusos de voluntaris per treballar en tasques de reconstrucció. En aquell moment la Crida no està articulada a València i no ho farà fins al juliol de 1986, quan persones provinents del PSAN, UPV i altres sectors nacionalistes ho demanen.

1983: ADÉU A LA UNITAT

És l'any del trencament de la unitat que fins llavors havia caracteritzat la Crida i l'inici de la seva evolució cap a posicions progressistes més polítiques. Les dues últimes campanyes unitàries fóren la de l'"Ep!", per promoure l'ús del català en un moment en què encara no hi havia la llei de normalització, i la que anà contra **Julio Feo**, que en una visita del president **Pujol** a Madrid, menyspreà la utilització de la senyera per la comitiva oficial de la Generalitat.

1984: ETIQUETES

El febrer d'aquest any el govern espanyol fa una regulació de l'etiquetatge que exclou la possibilitat de fer-ho en català. La Crida inicia una campanya de protesta incitant els empresaris a desobeir i comença la promoció de productes etiquetats en català. Aquesta iniciativa representa el primer èxit significatiu de l'organització, primer per la consolidació de l'etiquetatge en català i després perquè el Tribunal Constitucional donà la raó als nacionalistes.

La Crida ha realitzat actuacions espectaculars i efectives a Renfe i El Corte Inglés.

ARXIU

El trencament arranca el novembre del 82, quan se celebra una assemblea a Montserrat. En aquesta reunió, les entitats properes a CiU intenten augmentar la seva influència dins el moviment, però topen amb l'oposició del que serà l'altre sector, encapçalat per **Àngel Colom**, **Xavier Bosch** i **Jordi Sànchez**. El trencament s'evita convocant un segon Camp Nou. L'acte fracassa econòmicament i per manca de públic, i deixa un dèficit de 24 milions a l'organització. Quinze dies abans de l'acte, que fou el 24 de juny a la Monumental perquè el FC Barcelona havia rebut pressions, el diari *La Vanguardia* publicà una entrevista a **Miquel Roca** on aquest assegurava que no sabia què era la Crida. El mateix diari, després de l'acte de la Monumental, seguí publicant informacions sobre membres del secretariat de la Crida no massa afalagadores. Amb aquest clima s'arribà a l'última reunió unitària celebrada dimarts 28 de juny, en la qual es produí la marxa definitiva de les entitats properes a CiU.

1985: ACCIÓ DIRECTA I INFILTRACIÓ

La Crida inicia la fase més espectacular de l'acció directa. A l'abril una trentena d'activistes de l'organització entren a l'estació de Sants amb la finalitat de normalitzar-la. En pocs minuts bloquegen les taquilles, esborren els rètols i ocupen megafonia. La policia intervé amb contundència i cinc dels presents són empenonats. Entre els participants en l'acció hi ha un policia infiltrat a les files de la Crida, que es feia dir **Jordi Puig** i que seria identificat al cap d'un any. El 85 és l'any de la plenitud de la Crida, quan les accions són més nombroses, més espectaculars i més efectives.

1986: GONZÁLEZ I CALVINO

Tres accions més confirmen l'efectivitat de la Crida i n'augmenten la seva popularitat. En plena campanya anti-OTAN, l'Associació de la Premsa organitza un sopar amb **Felipe González** a l'hotel Ritz

Àngel Colom, encadenat durant una acció reivindicativa.

-|-

ARXIU

amb assistència limitada a periodistes i dirigents socialistes. La Crida s'assabenta que dos mitjans no hi assistiran, el 9 Nou i Los Sitios, i falsifiquen quatre credencials. Quatre militants de l'organització entren a l'hotel amb la intenció de llegir un manifest. **Jordi Sánchez** és reconegut a la porta però **Josep Maria Jansà** aconsegueix entrar i llegir el manifest davant el president del govern. La segona acció fou contra la fragata *Capodanno* al port de Barcelona. Aquest cop els membres de la Crida es van fer passar per una escola que volia visitar el vaixell. Quan van arribar al costat de la fragata van llançar pintura per protestar per la presència de la VI Flota. Poc temps després hi ha anunciada la visita del director general de RTVE en aquell moment, **José M. Calviño**, que havia estat declarat per la Crida persona *non-grata* a Catalunya per negar els enllaços a TV3. Teòricament Calviño, que venia al Palau de Pedralbes a presentar la sèrie *Carvalho*, suspengué la visita per evitar problemes, però una trucada anònima desde Madrid al local de la Crida confirmà la visita. Trenta militants es desplaçaren al Palau amb taxi burlant el desplegament policial i amb invitacions falsificades a partir d'un original. Entraren i entregaren el document a Calviño on es demanava que marxés de Catalunya. Després d'aquesta acció, un dels dirigents més populars de l'organització, **Àngel Colom**, l'abandona a causa de divergències internes i tensions personals i se'n va a ERC.

1987: CAU LA PRIMERA BANDERA

La Crida continua fent accions, però comença una certa inflexió. És l'any que dos militants de l'organització romanen penjats més de sis hores a la façana del

Corte Inglés de Barcelona el dia de Sant Jordi; però sobretot és l'any en què la Crida roba la primera bandera espanyola important d'un edifici públic, la de l'Ajuntament de Barcelona, mentre **Barrio-nuevo**, llavors Ministre d'Interior, està reunit amb Pujol a l'edifici d'enfront. La bandera només fou arriada.

1988: BANDERA REIAL I CRISI REAL

Any del Mil·lenari. El rei ve a Barcelona. Uns dies abans, aprofitant un acte públic que se celebra al Palau de la Generalitat, membres de la Crida entren al recinte i puguen, sense que ningú els interrompi, fins a la teulada de l'edifici, on arrien la bandera i se l'enduen. El plànol l'havien aconseguit d'una publicació oficial de la mateixa institució. Un dia abans que arribés el rei, la retornen públicament. Però aquest any significa l'inici de la crisi per a la Crida. Arran del Mil·lenari el diari *El País* critica el president de la Generalitat qualificant la visita reial d'electoralista. El comentari no agrada a la casa reial i el diari poc temps després destapa l'afer de les subvencions de la Generalitat a la Crida, amb més intenció d'incidir sobre la campanya electoral de les autonòmiques que sobre la Crida, però és aquesta la que en sortí més tocada de l'afer. La fiscalia sentència que no hi ha elements de delictes, però l'organització, després d'una campanya d'atacs molt personalitzats contra els seus dirigents des de l'esmentat diari, ha perdut credibilitat i empena. La crisi, de la qual encara no s'ha recuperat, també està influïda per l'increment d'influència d'ERC entre els sectors independentistes. És aquest any quan Àngel Colom arriba a diputat.

El 23 d'abril la Crida organitza una ma-

nifestació per reivindicar el català a Europa, que és un dels temes que ha impulsat des dels seus inicis organitzant diversos trets de les nacions. El 8 de setembre, amb els incidents durant la inauguració de l'Estadi Olímpic, la Crida hi té un protagonisme destacat. Però la crisi externa es comença a traslladar a l'interior del moviment, i en l'assemblea general reunida a València es configuren dos sectors.

1990: SOBREVIVRE AMB LA DIVISIÓ

L'activitat pública de la Crida està molt condicionada per les discrepàncies internes centrades en quin paper ha de fer la Crida en la reivindicació del dret a l'autodeterminació, si com element aglutinador i cohesionador o com una peça més en col·laboració amb d'altres forces polítiques i socials. Malgrat tot encara torna a actuar. Davant una nova visita reial el mes d'abril, aquest cop de l'hereu de la corona, decideixen robar la bandera catalana del Parlament, per denunciar "l'acte de vassallatge de les institucions catalanes a la corona espanyola". Mentre els dirigents de l'organització **Jordi Sánchez** i **Carles Riera** entren a la biblioteca del Parlament per despistar els serveis de seguretat, dos companys seus entren a l'edifici per una altra porta amb l'ajuda desde l'interior d'un "simpatitzant" i s'enduen la senyera de l'hemicicle.

La Crida a la Solidaritat ha començat el seu desè any de vida reservant entrades per als Jocs Olímpics i anunciant que actuarà, però les seves perspectives de futur no acaben d'estar prou clares. Caldrà veure si sap readaptar-se als nous temps, molt llunyans ja de l'època heroica de meitat dels vuitanta.

Pere Martí